Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

6 октомври 2015 година*

„Преюдициално запитване — Електронни съобщителни мрежи и услуги — Директива 2002/20/ЕО — Член 13 — Такси върху права за изграждане на инфраструктура — Приложно поле — Общинска наредба за налагане на такси на собствениците на предавателни стълбове и мачти, предназначени за предоставянето на услуги за мобилна телефония“

По дело C-346/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour d’appel de Mons (Белгия) с акт от 7 юни 2013 г., постъпил в Съда на 25 юни 2013 г., в рамките на производство по дело

Ville de Mons

срещу

Base Company SA, по-рано KPN Group Belgium SA,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: M. Ilešič, председател на състава, A. Ó Caoimh, C. Toader, E. Jarašiūnas (докладчик) и C. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: N. Wahl,

секретар: C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 май 2015 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за ville de Mons, от N. Fortemps, avocate,

— за Base Company SA, по-рано KPN SA, от A. Verheyden, S. Champagne и M. Derijke, адвокати,

— за белгийското правителство, от J. Van Holm, в качеството на представител, подпомагана от J. Bourtembourg, адвокат,

— за Европейската комисия, от J. Hottiaux и L. Nicolae, в качеството на представители,

* Език на производството: френски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 8 юли 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 13 от Директива 2002/20/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги (Директива за разрешение) (ОВ L 108, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 183).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Company SA, по-рано KPN Group Belgium SA (наричано „Base Company“), и община Монс във връзка с такса върху предавателните стълбове и мачтите, предназначени за предоставянето на услуги за мобилна телефония, разположени на територията на посочената община.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Член 1, параграф 2 от Директивата за разрешение, озаглавен „Цел и приложно поле“, гласи:

„Настоящата директива се прилага за разрешителните за предоставяне на електронни съобщителни мрежи и услуги“.

4 В член 2, параграф 2, буква а) от тази директива е дадено следното определение:

„общо разрешение“ означава правна рамка, установена от съответната държава членка, която осигурява права за предоставяне на електронни съобщителни мрежи или услуги и определя специфичните за сектора задължения, които може да се прилагат за всички или за някои видове електронни съобщителни мрежи и услуги в съответствие с настоящата директива“.

5 Член 13 от същата директива, озаглавен „Такси за права за използване и [за] права за изграждане на инфраструктура“, има следната редакция:

„Държавите членки могат да разрешат на съответните компетентни органи да налагат такси за правата за ползване на радиочестоти или номера или правата за изграждане на инфраструктура в случаите на обществена или частна собственост, които отразяват потребността от гарантиране на оптималното използване на тези ресурси. Държавите членки гарантират, че такива такси са обективно обосновани, прозрачни, недискриминационни и пропорционални на предназначената им цел, като вземат предвид целите, посочени в член 8 от [Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195)“.

Белгийското право

6 На 5 март 2007 г. общинският съвет на град Монс приема наредба за такса, с която въвежда такса, приложима за данъчната 2007 г. и следващите години, за предавателните стълбове и мачти, предназначени за предоставянето на услуги за мобилна телефония (наричана по-нататък „Наредбата за таксата“).

7 В член 1 от Наредбата за таксата, озаглавен „Предмет на таксата“, се уточнява, че посочената такса се прилага за „предавателни стълбове или мачти с определени размери, които са самостоятелни обекти, налични през съответната финансова година и предназначени за монтиране на различни типове антени, необходими за доброто функциониране на мрежата за мобилни телекомуникации, които не са могли да бъдат монтирани върху съществуващ обект (покрив, църква…)“.

8 Член 3 от посочената наредба за таксата, озаглавен „Задължени лица“, предвижда в първа алинея, че тази такса се дължи от „всяко физическо или юридическо лице — собственик на имот по член 1 [от тази наредба за таксата]“.

9 Член 4 от Наредбата за таксата, озаглавен „Ставка на таксата“, гласи, че разглежданата в главното производство такса, дължима за предавателен стълб или за предавателна мачта, предназначени за предоставянето на услуги за мобилна телефония, е в размер на 2 500 EUR.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

10 От преписката, с която разполага Съдът, е видно, че Base Company е оператор на обществена телекомуникационна мрежа и в това си качество то е собственик и оператор на мрежа от стълбове на територията на град Монс, на които са монтирани далекосъобщителни антени, предназначени за предоставянето на услуги за мобилна телефония.

11 На основание на Наредбата за таксата властите на град Монс изпращат три известия — извлечения от регистъра, съгласно които разглежданата в главното производство такса, дължима от Base Company за данъчната 2008 г., е общо в размер на 7 500 EUR. Тези известия — извлечения от регистъра, са обжалвани пред Collège communal (Общинския колегиум) на град Монс. Жалбата е отхвърлена, след което известията — извлечения от регистъра, са оспорени пред Tribunal de première instance de Mons (първоинстанционен съд на Монс), който ги отменя. Община Монс обжалва това съдебно решение пред запитващата юрисдикция. Последната има съмнения относно приложимостта по делото на член 13 от Директивата за разрешение.

12 При тези обстоятелства Cour d’appel de Mons решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Забранява ли член 13 от Директива[та за разрешение] на органите на местно управление да налагат, по бюджетни или други съображения, такси върху стопанската дейност на далекосъобщителните оператори, които присъстват на територията на съответната административно-териториална единица чрез стълбове, мачти или антени за [мобилна телефония], предназначени за тази дейност?“.

По преюдициалния въпрос

13 С поставения от нея въпрос запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали член 13 от Директивата за разрешение трябва да се тълкува в смисъл, че той не допуска налагането на такса като разглежданата в главното производство на собственика на

самостоятелни обекти като стълбове или мачти, предназначени за монтиране на антените, необходими за функционирането на мрежата на мобилната телефония, които не могат да бъдат разположени върху вече съществуващ обект.

14 В самото начало следва да се припомни, че съгласно член 1, параграф 2 от Директивата за разрешение тази директива се прилага по отношение на разрешителните за предоставяне на електронни съобщителни мрежи и услуги (решение Belgacom и Mobistar, C-256/13 и C-264/13, EU:C:2014:2149, т. 35).

15 Тази директива предвижда не само правила относно производствата за предоставяне на общи разрешения или на права за ползване на радиочестоти или номера и относно съдържанието на тези разрешения, но и правила относно естеството и дори относно размера на свързаните с посочените производства парични задължения, които държавите членки могат да налагат на предприятията в сектора на далекосъобщителните услуги (решение Belgacom и Mobistar, C-256/13 и C-264/13, EU:C:2014:2149, т. 29, както и цитираната съдебна практика).

16 Видно от постоянната практика на Съда, в рамките на Директивата за разрешение държавите членки не могат да събират за доставката на електронни мрежи и услуги други такси и налози освен предвидените в тази директива (вж. в този смисъл решения Vodafone España и France Telecom España, C-55/11, C-57/11 и C-58/11, EU:C:2012:446, т. 28 и 29 и Belgacom и Mobistar, C-256/13 и C-264/13, EU:C:2014:2149, т. 30, както и цитираната съдебна практика).

17 От това следва, както посочва генералният адвокат в точки 33—36 от своето заключение, че по същество, за да може разпоредбите на Директивата за разрешение да бъдат приложими към такса като разглежданата в главното производство, правопораждащият факт за тази такса трябва да бъде свързан с процедурата за общо разрешение, която, съгласно член 2, параграф 2, буква а) от Директивата за разрешение, осигурява правото за предоставяне на електронни съобщителни мрежи или услуги (вж. в този смисъл решения Комисия/Франция, C-485/11, EU:C:2013:427, т. 30, 31 и 34, Vodafone Malta и Mobisle Communications, C-71/12, EU:C:2013:431, т. 24 и 25, както и Fratelli De Pra и SAIV, C-416/14, EU:C:2015:617, т. 41).

18 Във връзка с това по отношение на член 13 от Директивата за разрешение, до който се отнася въпросът на запитващата юрисдикция по настоящото дело, Съдът припомня, че тази разпоредба не обхваща всички такси, които се налагат във връзка с инфраструктурата, позволяваща доставката на електронни съобщителни мрежи и услуги (решение Belgacom и Mobistar, C-256/13 и C-264/13, EU:C:2014:2149, т. 34).

19 Всъщност този член се отнася до правилата за налагането на такси за правата за използване на радиочестоти или номера или за правата за изграждане на инфраструктура върху или под имоти — публична или частна собственост (решение Belgacom и Mobistar, C-256/13 и C-264/13, EU:C:2014:2149, т. 31 и цитираната съдебна практика).

20 В случая, видно от акта за отправяне на преюдициалното запитване, разглежданата в главното производство такса „се дължи от всяко физическо или юридическо лице — собственик на имот, а именно на „предавателни стълбове или мачти с определени размери, които са самостоятелни обекти, […] предназначени за монтиране на различни типове антени, необходими за доброто функциониране на мрежата за мобилни телекомуникации, които не са могли да бъдат монтирани върху съществуващ обект (покрив, черква…)“.

21 Съгласно практиката на Съда използваните в член 13 от Директивата за разрешение термини „ресурси“ и „изграждане“ препращат съответно към материалната инфраструктура, която прави възможна доставката на електронни съобщителни мрежи и услуги, и към физическия им монтаж в съответните имоти — публична или частна собственост (решение Belgacom и Mobistar, C-256/13 и C-264/13, EU:C:2014:2149, т. 33 и цитираната съдебна практика).

22 Затова, макар и разглежданата в главното производство такса да се налага на собствениците на предавателни стълбове или мачти, предназначени за монтиране на различни типове антени, необходими за доброто функциониране на мрежата за мобилни телекомуникации, съставляващи материалната инфраструктура, която прави възможна доставката на електронни съобщителни мрежи и услуги, посочената такса няма характеристиките на налог, въведен за предприятията, доставящи електронни съобщителни мрежи и услуги, върху правото им да изграждат инфраструктура.

23 Освен това, видно от становищата, представени пред Съда, правопораждащият факт за тази такса, която се налага на собствениците на предавателни стълбове или мачти, независимо дали те са титуляри или не на разрешение, издадено съгласно Директивата за разрешение, изглежда не е свързан с процедурата за общо разрешение, която дава право на предприятията да доставят електронни съобщителни мрежи и услуги, като това следва да се провери от запитващата юрисдикция.

24 С оглед на гореизложените съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 13 от Директивата за разрешение трябва да се тълкува в смисъл, че допуска налагането на такса като разглежданата в главното производство на собственика на самостоятелни обекти като стълбове или мачти, предназначени за монтиране на антените, необходими за функционирането на мрежата на мобилната телефония, които не могат да бъдат разположени върху вече съществуващ обект.

По съдебните разноски

25 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Член 13 от Директива 2002/20/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги (Директива за разрешение) трябва да се тълкува в смисъл, че допуска налагането на такса като разглежданата в главното производство на собственика на самостоятелни обекти като стълбове или мачти, предназначени за монтиране на антените, необходими за функционирането на мрежата на мобилната телефония, които не могат да бъдат разположени върху вече съществуващ обект.

Подписи